

Tapio Koivukari

Se paatt
men jo

runoi

JOHNNY
Kniga

Tapio Koivukari

SE PAATT
MEN JO

Runoi

COPYRIGHT © TAPIO KOIVUKARI JA JOHNNY KNIGA 2025
ENSIMMÄINEN PAINOS

JOHNNY KNIGA
AN IMPRINT OF WERNER SÖDERSTRÖM LTD
LÖNNROTINKATU 18 A, 00120 HELSINKI

ISBN: 978-952-362-142-8
PAINETTU EU:SSA

TUOTETURVALLISUUSASIOIHIN LIITTYVÄT TIEDUSTELUT:
TUOTEVASTUU@JOHNNYKNIGA.FI

Sisällys

Muinassi

Hahk ja kui mailm alkus sai 9 | Kui ihmisil valu saatti 14
Ihmsem poik 19 | Tuhlajapoik 23 | Faaraonkokk 25
Ranharakk 27 | Kansalislint 28 | Piharatamo 30
Pihlavpuu 32

Ympärs ämpärs

Zumaia 37 | Assisi 40 | Vörumaa 41 | Luvjal 42
Putsaar 43 | Nurmekse maas 45 | Kökar 48 | Utö 51
Olkluado ryss 53 | Tartto 55 | Peipsi 58 | Murmansklaise
Ísaförðuris 60 | Konemestar Nikolai 62 | Grunnavík 64
Hálfván 67 | Finnur 69 | Avjopar ilme Talknaförðuris 73
Vuoreija 74

Vähän kumminki

Vanhas sana 79 | Tuhom parttal 80 | Ei väkisi 82
Leipjonos 83 | Händäst jos 87 | Porilaist isärakkautt 89
Leviathan 91 | Kote koht 93

Huanett ja sukku

Isä opetuksi 97 | Se paatt men jo 101 | Viimäst
kerta 110 | Silk kote syntyn 112 | Veteraan 115
Evakko 117 | Yksitte sisaruste sota 119 | Lyseos 128
Ysim poik 132 | Joki 134 | Ehdotuksi 136 | Yht miält 138
Onnem pilkahdus 140 | Rakkaus 141 | Klapi,
tuamenkukostukse ja merelk kattomine 143
Lakanoi kuivama 145 | Tähdetten tomu 147 | Sopp 149

Sanastoa 153

Muinassi

Hahk ja kui mailm alkus sai

Henk liikus vettem pääl
ja kaikk ol autiot ja tyhjä

Ei ruaho
ainuvastas ammotus

Ol pimi
tais pinnast
usva noust

Kuulu firin
sotka lendä...

– Holan!
Lakatast vähä –
ei siäl mikkä sotka lenn
hahk siält tlee kiilapäines
raskast siive lyävä
ny o jo kiiru
pesäm paikk tarttis löyttä

Kalkas, hahka äij,
jäi uneksiman
kamusel mere seljäl
huhuma
emänäm perä
huikkima
auu

Siink kalkka huudos
o viäläkki se ikäv
se kaippaus
ko olla olt
kahdestas
mailmamerel
kamun keskel
terhenis
ja yhtäkki
toine hävi johonkkis
vaik sitt pesil

Sen tähden kalkas
o viäläkki emänäles
vähä möteisäs
ko hän läks menemän
tollai yhtäkkist
ja tuuma
ett mens sitt
ei mnuun tartt
ols snuun tukenas
hautomuksis
päevhoidois
poikastenkan kans...

»Kyl mnää pärjä
me lähdetäm poikkain kans
ulkmerel Oolannin taa
suvilystihi
filjusteleman
kote kerran kelppa»

Nii hän selittä
ja hööhniläs koreile
mutt turha
mek kuule
mitä hän oikke ajattele
ko hän huuta
nii ett taevarant kaiku
siin o
alkumere ikäv
muinanen kaippaus

Mutt se hahk
hän lentel ja kaartel
munap pakottiva ja poltteliva
jo sisikunnas

Ko löys piäne luado
iham pikkase
lask siihe
ei kerjen pessäkän tekemä
munis muni
kuus kulttast muna
rauttase seittemänne
noi yskaks ja yllättäi
ja rupes hautoma

Koht rupes kuumottama
Ilmatar heräs
ko hänem polvias niim polttele
ol ko joku
olis prasu siihen tehñ

Ja kirkas
Ilmatar, uimas ollu emone
polvias pudaut
konttias suarist
ja menivä muna rikk
kappliks valla
mutt eivä ne haaskoho menn
mailm niist saatti.

Sendä.

Kui ihmsil valu saatti

Ilmarise Sepo
olis ruven niitei kuumentama
ett olis Otavam paikales saan
ei valu mistä löytän
prasuakka missä ollu

Löi kotka kynssiäs
valun kipen präiskätt sillo
sepp sai ahjon kytemä
painel palkkeil
pareminkin puffauttel
kipen karkas
poukkas tiähes
taevan kannelt
putos alas
koko matka
merehes saak
kalan kitta
siia suuhu

*

Tämän näk loue
mustselkkäne
karin kuningas
klopi valttias
aamutyvene mouruaja

Hän ko saiski
siian kynssihis
sais valu halttuhus
prasu omaks parhakses
olis hän linnutten kuningas
eikä tomnen kotka
ko ai o jotta olevannas.

*

Ilmarine ihmettel
mitäst nyk ko
valu karkas
kipen kerkes kylil?

Väinämöine funderas,
sanos sitt
ett eiköst sendä
jottan keksit

Men kysymä
Maarialt, emoselt
»ei se snuum poikas
olis kaveriks kerjen
kon tarttis
siikverkk laski
kari nokka
vanhal vääräl
valu saadais
ihmste lapsil
päästäis viäl
vaikk prasuttleema»

Maaria sanos
ett poik jo kerkes
johonkkis lähtemä

mutt kyl hän
soutaman tlee
vaikk ite.

Sanos viisas Väinämöine:
pohituul o siiktuul
luattene ei pali puutu
nosta siiam pintta

Väinämöinen keräs kivei
alist paola porhottel
Maaria nys soutil hilja
Väinämöinen karist verkko
pahast ei hän kironnukka

Sulas sovus toimeks saatti
Maarial ol eväspussis
taatelei siält palmu juurelt
aamuste ol siiam poik
verkos kiines venkoilemas
valun kipen vattasas

Het tliiva juur siihe
ko loue ol meinan
ruvet siikka nokkimaha
valunkipenä
kynssihis saad

Nii o ihmsil valu saattu
sii vatast prasu kaikil
saunam pessäm
pada all
joka torppan tuikkimaha

Ja sen tähde loue
nokki viäläkki siioi
ja muit kaloi
ko ne ovap pintverkkoho uinu.

Taivaalla tuikkivat tähdet. Herää aatos:
samaa muinaisten tähtien pölyä tämä kaikki on.
Maa jalkojemme alla, me ihmiset ja luonto,
jopa meri. Se on lohdullinen ajatus.

Kaihoisaan runokokoelmaan mahtuvat niin
elämän alku, kukoistus kuin sen kääntyminen
iltaa kohti. Ja ajatus siitä, ettei elämän tämän
erikoisempaa tarvitse olla. Ihan tavallinen riittää.

JOHNNY
Kniga

9 789523 621428

www.johnnykniga.fi

82.2

978-952-362-142-8